

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4CoE/4/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3613207221
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3613207221.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Jozefa Šuleka v exekučnej veci oprávneného X. s.r.o., so sídlom B., X. XX, D.: XX XXX XXX, proti povinnému V. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom X., V. H. XXXX/XX, o vymoženie 417,19 eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Partizánske zo dňa 03. decembra 2019, č. k 3Er/1044/2013-45 takto

rozhodol:

Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. zastavil exekúciu o vymoženie 417,19 eur s príslušenstvom. Výrokom II. uložil povinnému nahradiť súdному exekútorovi JUDr. J. A., PhD. so sídlom exekútorského úradu v B., I. XX, trovy exekúcie vo výške 39,83 eur do pätnástich dní od doručenia tohto uznesenia. Výrokom III. oprávnenému a povinnému nepriznal nárok na náhradu trov exekučného konania. V odôvodnení uviedol, že na základe návrhu spísaného dňa 19.07.2013 do zápisnice súdnym exekútorom sa oprávnený domáhal proti povinnému vykonania exekúcie na vymoženie 417,19 eur s príslušenstvom na podklade rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 03546/11 zo dňa 20.06.2012, ktorý podľa vyznačenej doložky nadobudol právoplatnosť dňa 09.07.2012 a vykonateľnosť dňa 12.07.2012. Súdному exekútorovi bolo dňa 21.01.2016 doručené doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku, ktoré bolo exekučného súdu postúpené na rozhodnutie dňa 21.03.2016. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že exekučným titulom v prebiehajúcej exekučnej veci je rozhodcovský rozsudok, ktorým sa oprávnenému priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou. Z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku vyplýva, že rozhodca vychádzal z toho, že základný kauzálny vzťah medzi oprávneným a povinným nie je vzťahom spotrebiteľským. Z návrhu na vykonanie exekúcie súd zistil, že oprávnený v ňom opísal aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa jeho vlastného vzťahu s povinným, pričom poukázal na to, že právny vzťah vzniknutý na základe zmluvy o úvere nie je vzťahom spotrebiteľským. Podľa oprávneného nespĺňa podmienky stanovené všeobecne záväzným právnym predpisom mi na jeho posúdenie ako vzťahu spotrebiteľského a právny vzťah nie je možné pokladať ani za spotrebiteľský úver, nakoľko to vyplýva z obsahu samotnej zmluvy o úvere, jej záhlavia a práv a povinností ňou založených. Zo zmluvy o úvere súd zistil, že táto bola uzavretá dňa 26.8.2010 medzi oprávneným a povinným, pričom povinný bol v zmluve označený dvoma spôsobmi, a to ako podnikateľ vykonávajúci podnikateľskú činnosť pod obchodným menom ako fyzická osoba. Súčasťou zmluvy o úvere sú všeobecné podmienky poskytnutia úveru, pričom v bode 13 bola zakotvená dohoda o vyplnenie zmenky. Na zabezpečenie peňažného záväzku dlžníka ako vystaviteľa zmenky vyplývajúcej z úverovej zmluvy voči veriteľovi ako remitentovi vystavil vystaviteľ zmenku v ktorej nie sú vyplnené zmenková suma a dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy. Ručiteľ bol s takto vystavenej zmenky zaviazaný ako zmenkový ručiteľ. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa §39 ods. 4, 57 ods. 1 písm. m), § 243f ods. 1, 3, 6 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Súd mal za to, že oprávnený si správne

splnil svoju povinnosť doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku, pričom stihol tak urobiť v zákonnej lehote. Bolo povinnosťou súdu preskúmať, či je alebo nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku a exekúciu buď zastaviť, alebo rozhodnúť o jej pokračovaní, pričom ustanovenie § 243f zakladá vyvrátiteľnú domnienku, že existuje dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku. Súd mal za to, že v konaní nebolo preukázané, že by vymáhaný nárok nevznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. Naopak, súd dospel k záveru, že zmluva o úvere, v súvislosti so zabezpečením ktorej bola vystavená zmenka, na ktorej základe následne došlo k vydaniu rozhodcovského rozsudku, je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, nakoľko ju uzavrel dodávateľ so spotrebiteľom. Oprávnený mal pri uzatváraní zmluvy o úvere postavenie dodávateľa, t. j. konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Súd nesúhlasil s tvrdením oprávneného, že povinný mal pri uzatváraní zmluvy o úvere jednoznačne podstavenie podnikateľa a nie spotrebiteľa. Samotná skutočnosť, že povinný v čase uzavretia zmluvy o úvere bol podnikateľom, ešte nemôže a u oprávneného ani nemohla zakladať presvedčenie, že povinný konal pri uzatváraní zmluvy o úvere v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Pochybnosti o statuse povinného pri uzatváraní zmluvy o úvere vyplývajú aj z toho, že povinný v nej bol označený dvoma spôsobmi, aj identifikačnými údajmi, ktoré obvykle identifikujú podnikateľa, aj identifikačnými údajmi, ktoré obvykle identifikujú fyzickú osobu nepodnikateľa. V prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (oprávnený). Existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že aj nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne - spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Bezpečným preukázaním nemôže byť, resp. nie je len všeobecný údaj o tom, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania, keďže tento neposkytuje odpoveď na otázku, aké je povolanie odberateľa a aký konkrétny súvis s takýmto povolaním či predmetom činnosti odberateľa vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má. Zmluva o úvere vrátane vyhlásenia dlžníka k účelu poskytnutia úveru má charakter vopred predtlačenej formulára. Jej súčasťou sú aj všeobecné podmienky poskytnutia úveru nachádzajúce sa na rubovej strane zmluvy o úvere. Povinný nemohol obsah zmluvy o úvere ovplyvniť, nakoľko takto formulovaná zmluva je pripravená pre veľký počet spotrebiteľov a zamestnanci oprávneného do nej dopisujú len údaje o dlžníkovi, sume poskytnutého úveru, dátum a čas podpisu zmluvy. Dlžník nemá možnosť vyjednávať o obsahu zmluvy, buď ju prijme ako celok alebo ako celok odmietne. Na základe uvedeného, keďže oprávnený nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by bezpečne - spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti preukázal nespotebiteľský charakter zmluvy, s poukazom na interpretačné ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka je namieste pri pochybnostiach o obsahu zmluvy aplikovať výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, t. j. že zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou. Zároveň súd konštatoval, že sa jedná aj o spotrebiteľský úver v zmysle 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Exekučný súd mal za to, že v rozhodcovskom konaní nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky. Súd vyjadril názor, že ak by rozhodca podrobil dojednané zmluvné podmienky kontrolou z hľadiska ich možnej neprijateľnosti, musel by napríklad dospieť k záveru, že dohoda o vyplnení zmenky koncipovaná v bode 13 všeobecných podmienok poskytnutia úveru je neplatná, pretože predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve (§ 53 ods. 4 písm. o) Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) a sleduje cieľ obísť právne predpisy chrániace spotrebiteľa. Uvedené ustanovenie nebolo osobitne dojednané, je súčasťou všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú predtlačené na rubovej strane zmluvy o úvere a ktoré veriteľ používal vo vzťahu k neurčitému počtu svojich klientov. Dohoda o vyplnení zmenky poskytuje veriteľovi neprimeranú výhodu najmä v tom, že hoci je limitovaný vo výške zmenkovej sumy (suma všetkých peňažných nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré veriteľovi vzniknú ku dňu vyplnenia zmenky, pričom dátumom začiatku úročenia zmenkovej sumy bude deň, kedy sa stal splatný celý dlh), je len na ňom, aby aká je výška jeho nárokov voči dlžníkovi ku dňu vyplnenia zmenky. Takýmto spôsobom môže veriteľ v podstate jednostranne určiť výšku dlhu dlžníka bez toho, aby bola táto výška preskúmateľná, keďže zmenka je abstraktný právny úkon, čo exekučný súd považuje jednoznačne za nedôvodné zvýhodnenie veriteľa na úkor dlžníka a obchádzanie predpisov chrániacich spotrebiteľa v spotrebiteľských právnych vzťahoch. Veriteľ môže vyplnením zmenky dosiahnuť obídenie ustanovení právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa (uvedenie neprimeranej odplaty, sankcii a pod.). Spotrebiteľ (povinný) pritom nemal reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej zmluvy a všeobecných obchodných podmienok ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. Pokiaľ chcel povinný úver získať, musel adhéznou zmluvou o úvere aj s pripojenými všeobecnými obchodnými podmienkami podpísať ako celok. Okrem toho rozhodcovský

súd zjavne zaviazal povinného aj k povinnosti zaplatiť príslušenstvo úveru (poplatky a úroky), a to napriek tomu, že poskytnutý úver sa podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch považuje sa za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko v zmluve o úvere chýbajú viaceré náležitosti, ktorých absencia spôsobuje uvedený následok (najmä RPMN, úroková sadzba spotrebiteľského úveru a ďalšie). Vzhľadom na vyššie uvedené, vzhľadom na existenciu vyvrátiteľnej právnej domnienky existencie dôvodov na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m/ EP (§ 243f ods. 4 EP), ako aj s ohľadom na skutočnosť, že oprávnený v rámci doplnenia návrhu na vykonanie exekúcie nepreukázal, že dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku nie je daný, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia. Spolu súd priznal súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie v sume 39,83 Eur a rozhodol o povinnosti povinného nahradiť trovy exekúcie podľa § 197 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.10.2013. Súd rozhodol o trovách exekučného konania tak, že oprávnenému a povinnému nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal.

2. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený. Oprávnený namietal posudzovanie povinného ako spotrebiteľa. Oprávnený poukazoval na skutočnosť, že dňa 26.08. 2011 uzavrel s povinným zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol povinnému poskytnutý úver na účel podnikania. Povinný v zmluve o úvere uviedol a aj osobitne podpísal vyhlásenie, že pri zatváraní zmluvy o úvere konal v rámci predmetu svojho podnikania a finančné prostriedky budú poskytnuté na účel podnikania. Na základe vyššie uvedeného bol oprávnený toho názoru, že išlo o vzťah obchodnoprávny a nie spotrebiteľský, nakoľko ide o zmluvný záväzok medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. Oprávnený ďalej poznamenal, že povinný ukončil podnikateľskú činnosť vo všetkých predmetoch podnikania uvedených na dokladoch o živnostenskom oprávnení ku dňu 03.03.2015. V samotnej Žiadosti o úver povinný vyhlásil, že o úver žiada v postavení živnostníka. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Dôležité teda je podľa oprávneného, na aký účel bol úver poskytnutý, a nie na aký účel povinný poskytnuté peňažné prostriedky v skutočnosti použil. Oprávnený v danom prípade poskytnutia úveru vychádzal z vyhlásení povinného, že ide o úver poskytnutý na výkon podnikania, nakoľko povinný pri uzatváraní zmluvy o úvere vystupoval v postavení podnikateľ. Povinný ako dlžník navyše nemá zo žiadneho zákona informačnú povinnosť voči veriteľovi, aby preukazoval skutočné použitie finančných prostriedkov. Oprávnený ďalej poukázal na judikatúru Súdneho dvora EÚ, podľa ktorej vyplýva, že ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa. Oprávnený mal za to, že súd prvej inštancie postupoval nesprávne, keď aplikoval ustanovenie § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku a exekučné konanie zastavil. Oprávnený tiež poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 21CoE/378/2016-53 zo dňa 28.03.2017. Oprávnený navrhoval, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň žiadal náhradu trov konania.

3. Povinný sa k odvolaniu oprávneného písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379, § 380 Civilného sporového poriadku (zák. č. 160/2015 Z. z.), ďalej len CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť z nasledovných dôvodov:

5. Podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017 v návrhu na vykonanie exekúcie na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou, oprávnený opíše aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným. Skutočnosti podľa prvej vety je povinný opísať aj oprávnený, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov. K návrhu na vykonanie exekúcie sa pripoja dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú.

6. Podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017 exekúciu súd zastaví, ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na 1. neprijateľné zmluvné podmienky, 2. obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo 3. rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom.

7. Podľa § 243f ods. 1, 4 a 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017 v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4, je oprávnený povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 do 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona. Ak sa v konaniach podľa odseku 1 nepreukáže opak, platí, že sú tu dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m). Ak oprávnený návrh na vykonanie exekúcie doplní v lehote podľa odseku 1, súd preskúma, či je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m), a ak exekúciu nezastaví, rozhodne o pokračovaní exekúcie.

8. Oprávnený sa domáhal proti povinnému v danom exekučnom konaní vykonania exekúcie pre vymoženie 417,19 eur s príslušenstvom na podklade rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 03546/11 zo dňa 20.06.2012, ktorý podľa vyznačenej doložky nadobudol právoplatnosť dňa 09.07.2012 a vykonateľnosť dňa 12.07.2012 a ktorým sa oprávnenému priznal nárok zo zmenky proti povinnému. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že rozhodcovský súd v konaní neprihliadol na prípadné neprijateľné podmienky, obmedzenie alebo nepríslušnosť použitia zmenky, prípadne na rozpor s dobrými mravmi alebo zákonom, a preto súd prvej inštancie exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku zastavil.

9. Oprávnený v odvolaní namietal, že zo zmluvy o úvere uzatvorenej medzi oprávneným a povinným dňa 26.08.2010 (ďalej len „zmluva o úvere“) nevznikol vzťah spotrebiteľský, ale išlo o vzťah medzi dvoma podnikateľskými subjektmi, z dôvodu ktorého sa na oprávneného nevzťahovala povinnosť doplniť návrh na vykonanie exekúcie v súlade s § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, keďže išlo o exekúciu vykonávanú na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému.

10. Podľa § 52 ods. 1, 2, 3 a 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

11. Podľa článku 2 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

12. Podľa článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku, právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

13. Z uvedených ustanovení vyplýva, že spotrebiteľskú zmluvu uzatvára na jednej strane dodávateľ a na strane druhej spotrebiteľ, pričom vychádzajúc z § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, za dodávateľa je považovaný ten, ktorý pri uzavieraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a spotrebiteľom je osoba (fyzická či právnická), ktorá pri uzavieraní tejto zmluvy nekoná ako podnikateľ, teda osoba, ktorá pri uzavieraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Pokiaľ postavenie zmluvných strán v záväzkovom vzťahu nenapĺňa pojmové znaky tejto definície, a teda, či na tej ktorej strane ide o konanie strany vo svojej obchodnej, alebo podnikateľskej činnosti, nepôjde o vzťah spotrebiteľský a bude vylúčená aplikácia ustanovení slúžiacich na ochranu spotrebiteľa ako slabšej strany zmluvného vzťahu.

14. Oprávnený poukázal na tú skutočnosť, že už zo žiadosti o úver vyplýva, že povinný žiada o úver v postavení živnostníka. Odvolaciemu súdu je z úradnej činnosti známe, že predmetný vzťah medzi oprávneným a povinným zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 26.08.2010 bol už predmetom súdneho prieskumu, a to v konaní pred odvolacím súdom vedenom pod sp. zn. 5Co/309/2017, kde odvolací súd v rozsudku zo dňa 24. januára 2018 dospel k právnomu záveru, že išlo o vzťah

spotrebiteľský. Vzhľadom na princíp právnej istoty, kedy už raz bol vzťah medzi oprávneným a povinným posúdený právoplatne súdmi ako spotrebiteľský, odvolací súd nevidí dôvod na odlišné právne posúdenie predmetného vzťahu medzi oprávneným a povinným v tomto konaní ako v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/309/2017 na podklade tej istej zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 26.08.2010, pri absencii nových skutočností, ktoré by preukazovali oprávneným tvrdené skutočnosti už v odvolaní v označenom konaní tunajšieho súdu sp. zn. 5Co/309/2017. Odvolací súd preto ďalej len dopĺňa, že samotné označenie povinného, navyše obsiahnuté len v žiadosti o úver a nie v samotnej zmluve o úvere, nie je dostatočným podkladom pre záver o tom, že medzi oprávneným a povinným nebol zmluvou o úvere uzatvorený spotrebiteľský zmluvný vzťah. V zmluve o úvere nebolo uvedené, že by povinný pri uzatváraní zmluvy konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti, resp. že by poskytnutý úver zo strany oprávneného bol pre povinného na účely jeho podnikateľskej činnosti. Označenie povinného aj číslom živnostenského registra ešte neznamená, že medzi oprávneným a povinným nebol uzatvorený spotrebiteľský úver. Ako uviedol aj súd prvej inštancie, dôkazné bremeno ohľadom preukázania, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania povinného v tomto prípade zaťažuje oprávneného. Súd nežiadal od oprávneného, aby tento preukázal, na čo konkrétne boli povinným použité finančné prostriedky, ako to oprávnený v odvolaní aj cez ním citovanú judikatúru Súdneho dvora EÚ naznačoval, bolo však povinnosťou oprávneného preukázať, že tieto boli poskytnuté povinnému za účelom podnikania povinného a že povinný v danej veci pri uzatváraní zmluvy o úvere nekonal ako spotrebiteľ. Vzhľadom na uvedené, preto súd prvej inštancie dospel k správneému záveru, že vzťah medzi oprávneným a povinným je potrebné posudzovať ako vzťah spotrebiteľský, a tomu aj podrobiť prieskum prípadných neprijateľných podmienok v tomto vzťahu, keď oprávnený si uplatnil v rozhodcovskom konaní nárok zo zmenky.

15. Z obsahu samotného exekučného titulu je zrejmé, že rozhodcovský súd neskúmal obsah spotrebiteľskej zmluvy v súvislosti s ktorou vznikol vymáhaný nárok, nakoľko mal za to, že hlavný kauzálny vzťah nie je vzťahom spotrebiteľským. Dôvodom na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku je len skutočnosť, že súd, respektíve iný orgán, ktorý vydal exekučný titul v základnom konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky neprihliadol na 1. neprijateľné zmluvné podmienky, 2. obmedzenie alebo nepripustnosť použitia zmenky, alebo 3. rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom, pričom následne je úlohou exekučného súdu sa zaoberať obsahom spotrebiteľskej zmluvy, v súvislosti s ktorou vznikol vymáhaný zmenkový nárok a identifikovať, či táto spotrebiteľská zmluva obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, alebo bola zmenka v spotrebiteľskom vzťahu použitá v rozpore so zákonnými obmedzeniami, alebo priznané plnenie zo zmenky je v rozpore s dobrými mravmi alebo so zákonom, a na tieto skutočnosti nebolo v základnom konaní prihliadané a len vtedy ak exekučný súd identifikuje niektorú z uvedených skutočností, na ktorú nebolo prihliadnuté v základnom konaní, môže exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku zastaviť.

16. Zároveň je potrebné konštatovať, že vyššie uvedené je plne v súlade so spoločným stanoviskom občianskoprávneho kolégia a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2015 pod por. č. 93, ktoré je aplikovateľné nielen na základné konanie, ale rovnako aj na exekučné konanie. Exekučný súd je povinný zastaviť exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku v spojení s § 243f ods. 4 Exekučného poriadku len za predpokladu, že zistí konkrétne dôvody pre takéto zastavenie exekúcie. Je povinnosťou exekučného súdu tieto dôvody skúmať v každom jednotlivom prípade vychádzajúc z obsahu listín predložených podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku v spojení s § 243f ods. 1 Exekučného poriadku a ich zistenie aj vo svojom rozhodnutí náležite odôvodniť.

17. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v danom prípade takto postupoval. Súd preskúmal obsah vlastného vzťahu medzi oprávneným a povinným a podrobil vzťah zo zmluvy o úvere kontrolou z hľadiska prípadnej existencie neprijateľných podmienok, pričom dospel k záveru, že už samotná dohoda o vyplnení zmenky, tak ako bola koncipovaná v bode 13 všeobecných podmienok poskytnutia úveru je neplatná a táto predstavuje neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorej cieľom je obísť právne predpisy chrániace spotrebiteľa. Aj podľa názoru odvolacieho súdu obsah a ani konkrétne znenie dohody o vyplnení zmenky nebolo so spotrebiteľom individuálne dohodnuté, bolo len súčasťou všeobecných obchodných podmienok, obsah ktorých nemohol spotrebiteľ ovplyvniť. V danom prípade považoval odvolací súd dojednanie dohody o vyplnení zmenky za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, pretože ide o podmienku, ktorá za nesplnenie záväzku pripúšťa možnosť veriteľa domáhať sa od spotrebiteľa zaplataenia neprimerane vysokej sumy

(úrok 0,25 % denne) ako sankcie spojené s nesplnením záväzku, pričom uvedený úrok bol oprávnenému predmetným rozhodcovským rozsudkom ako exekučným titulom priznaný. Okrem uvedeného súd v zmluve o úvere identifikoval absenciu náležitostí spôsobujúcich, že predmetný úver mal byť považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Nakoľko zmluva o úvere obsahovala neprijateľné podmienky, pričom súd prvej inštancie správne tieto identifikoval a správne aj zistil, že v základnom konaní nebolo príslušným orgánom, t. j. rozhodcovským súdom na tieto neprijateľné podmienky prihliadnuté, je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017. Navyše dôvod na zastavenie exekúcie podľa odvolacieho súdu je daný aj v zmysle § 243f ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017, nakoľko doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 21.01.2016 oprávneným podľa jeho obsahu nie je možné považovať za doplnenie návrhu podľa § 39 ods. 4 uvedeného zákona, keď oprávnený výslovne odmietol, že by sa neho predmetné ustanovenia vzťahovali tvrdiac, že v danej veci nešlo o spotrebiteľský vzťah medzi oprávneným a povinným (predmetným podaním tak nedoplňal návrh na začatie exekúcie), a teda svoju povinnosť si podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku v stanovenej lehote nesplnil.

18. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

19. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).